

Mál nr. 172/2019**M og
V1 og umboðsaðili þess V2 vegna hópvátryggingar A****Ágreiningur um hvort bótaskylda vegna afleiðinga slyss sé til staðar.****Gögn.**

Málskot móttakið 10.05.2019 ásamt fylgiskjöllum.

Bréf V2 dags. 21.05.2019.

Viðbótarupplýsingar frá V2, dags. 30.08.2019.

Málsatvik.

Hinn 28. febrúar 1999 varð M fyrir líkamstjóni þegar hún féll úr skíðalyftu. Í kjölfar endurhæfingar eftir slysið hóf hún störf sem lyfjafræðingur að nýju en aðeins í 50% starfshlutfalli, enda starfsgeta hennar ekki meiri. Árið 2006 minnkaði hún svo starfshlutfall sitt í 20%. Haustið 2018 lét hún svo, að læknisráði, alfarið af störfum vegna afleiðinga slyssins.

M gerir þá kröfu fyrir nefndinni að viðurkenndur verði réttur hennar til fullra bóta vegna starfstengdrar örorku vegna sjúkdóma eða slyss úr hópvátryggingu A hjá V1, en M gekk inn í umrædda vátryggingu á árinu 2003. Til vara gerir M þá kröfu að hún fái greiddar hálfar bætur enda hafi starfsgeta hennar verið 50% á þeim tíma.

Þeirri kröfu hennar hefur verið hafnað af hálfu V1 með þeim rökum að þar sem slysið hafi átt sér stað á árinu 1999 hafi M ekki verið með gilda vátryggingu hjá félaginu á þeim tíma.

Þessari afstöðu mótmælir M og rökstyður kröfu sína m.a. með því að umboðsaðili V1 hér á landi hafi ekki óskað neinna upplýsinga um heilsufar M þegar hún varð aðili að vátryggingarsamningnum. Þá hafi M ekki fyllt út neina sérstaka umsókn vegna umræddrar vátryggingar né hafi það verið gert fyrir hennar hönd. V1 hljóti að þurfa að bera hallann af því að upplýsinga um heilsufar M hafi ekki verið aflað enda hvorki M né A sérfróð um vátryggingar og því ekki hægt að ætla þeim að bjóða fram upplýsingar að fyrra bragði. Hvorki M né A hafi hins vegar leynt neinum upplýsingum og hefði M haft réttmæta ástæðu til að ætla að hún ætti rétt til bóta úr vátryggingunni kæmi til algerrar óvinnufærni. Þá megi ætla að iðgjaldagreiðslur til V1 hafi verið miðaðar við að M nyti fullrar verndar samkvæmt umræddri vátryggingu. Þá vísar M til 86. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 þar sem komi fram að vátryggingafélag geti ekki gert fyrirvara um að það sé laust úr ábyrgð vegna þeirra tilvika að sjúkdómurinn eða meinið hafi verið fyrir hendi þegar ábyrgð þess hófst nema í nánar tilgreindum undantekningartilvikum sem eigi ekki við hvað mál M varði.

Í bréfi sínu til nefndarinnar, sem sent er fyrir hönd V1, rekur V2 þá afstöðu að þar sem M hafi ekki verið með gilda vátryggingu á slysdegi geti afleiðingar slyssins ekki fallið undir skilmála vátryggingarinnar. Þá tekur V1 fram að ekki tíðkist að spyrja sérstaklega um heilsufar einstaklinga sem aðild eigi að hópvátryggingum sem þessum, enda sé viðskiptasambandið milli V1 og A, en ekki M. Er kröfum M því hafnað.

Álit:

Af læknisvottorði sem liggur fyrir nefndinni má ráða að starfsgeta M hafi verið skert allt frá slysdegi hinn 28. febrúar 1999. Þá verður ekki séð að hinn algera missi starfsgetu sem M býr nú við sé að rekja til nokkurs annars en umrædds slyss og afleiðinga þess. Verður því að miða við að krafa M sé til komin vegna atburðar sem átti sér stað áður en hún var vátryggð samkvæmt umræddri vátryggingu.

Í skilmálum umræddrar vátryggingar, blaðsíðu 22, Section 1 kemur m.a. fram eftirfarandi: „We will pay the benefits shown in the Schedule of Compensation if an Insured Person suffers Bodily Injury or Illness as herein defined during the Period of Insurance.“ Á sömu blaðsíðu er jafnframt að finna skilgreiningu á hugtakinu „Accident“, og er þar áskilið að slys eigi sér stað á gildistíma vátryggingarinnar. Verður atvik það sem leiddi til óvinnufærni M ekki skilið öðruvísi en sem „Accident“ og verður að heimfæra það undir þá skilgreiningu vátryggingarinnar. Þar sem atvikið átti

sér stað utan þess váttryggingartímabils sem M var váttryggð í váttryggingunni verður ekki fallist á að greiða eigi bætur vegna þessa atviks úr váttryggingunni vegna M. Þessu til fyllingar er einnig vísað til ákvæða váttryggingarskilmála á blaðsíðu 23 þar sem er að finna skilgreiningu á „Pre-Existing Condition“ og kemur þar m.a. fram að um sé að ræða ástand sem váttryggður var, eða hefði átt að vera, meðvitaður um þegar váttrygging gekk í gildi, eða hafi sótt sér lækningu vegna á þriggja ára tímabili fyrir gildistöku hennar. Í kafla um atvik sem eru undanskilin, á blaðsíðu 24-25, er svo m.a. tekið fram að bætur fái ekki greiddar stafi dauðsfall eða örorka beint eða óbeint af slíku ástandi.

Á grundvelli framangreinds er óhjákvæmilegt að hafna kröfu M og telst ákvæði 86. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 ekki takmarka heimild félagsins til þess.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr hópvátryggingu A hjá V1

Reykjavík, 10. september 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.